

[Ninn Hansen.]

cirkulære af 20. oktober 1955 er opstillet regler om lån til anskaffelse af motorkøretøjer til tjenstlig brug. Er disse regler fulgt, er der f. eks. stillet sikkerhed for lånet, som det kræves ifølge dette cirkulære, vil andre tjenestemænd ikke med rette kunne undre sig over vilkårene for deres lån.

Departementschefen har modtaget en fast befordringsgodtgørelse. Er det sket med tilslutning fra finansudvalget? Nej, det er det ikke, det hørte vi jo i den skrivelse fra finansministeriet, som den højtærede justitsminister oplæste. Hverken den ene eller den anden regel gældende for andre tjenestemænd er blevet fulgt, fordi lånet og tilskuddet er ydet af politikassen. Men indeholder cirkulæret af 18. august 1959 om anvendelse af politikassernes midler da hjemmel for sådanne udbetalinger? Jeg har ikke kunnet finde denne hjemmel. Kan den højtærede justitsminister finde denne hjemmel i cirkulæret af 1959?

Nu kan det jo ske, selvfølgelig da, at regler, selv de bedste regler, fraviges, f. eks. fordi den pågældende ikke har kendskab til reglerne. Det kan jo heller ikke være alle, der har modtaget midler af politikasserne, der har haft kendskab til hovedrevisorernes kritik af hele ordningen med politikassernes administration. Men justitsministeriets departementale chef kan formentlig ikke være helt uden dette kendskab. Låntageren er dog chef for det ministerium, der skulle besidde den højeste juridiske sagkundskab. Under en tidligere debat i det høje ting, hvor den højtærede justitsminister flittigt anvendte betegnelsen „vi i justitsministeriet“, fik man nærmest indtryk af, at denne betegnelse dækkede hele den juridiske sagkundskab. Chefen for dette departement må formodes at kende både de almindelige regler, de forskellige cirkulærer og de siden 1953 fremførte indvendinger mod hele ordningen med politikassernes administration. Alligevel får man et indtryk af, at chefen for dette ministerium, der både har påtaget sig administrationen og revisionen af politi-

kasserne, ikke har holdt sig inden for de meget snævre grænser, som burde være afstukket for denne udøvelse af en dobbelt funktion.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på den sag, det er jo en sag mellem den højtærede justitsminister og hans departementschef, som vi andre ikke skal blande os i, og jeg ved heller ikke, om der kan findes andre — eller findes andre — eksempler på anvendelse af politikassernes midler, der er lige så overraskende som lånene til bilkøb og befordringsgodtgørelsen. Men det er jo heller ikke det afgørende. Det afgørende er, at alle dog må kunne indse, at hele den ordning, vi har, er urimelig af flere meget principielle grunde; den taler for en øjeblikkelig ændring, uden at man skal afvente udvalgsørraskelser.

Jeg mener, at det høje finansudvalg udfører et påskønnelsesværdigt arbejde med at gennemgå og vurdere mangfoldige store og små bevillingsandragender, men det vil være en tilsidesættelse af finansudvalgets myndighed, hvis visse afgørelser for bestemte ministerier kan undrages finansudvalget. Andre ministerier tror jeg heller ikke ville kunne forstå, hvis deres forhold skal undergives finansudvalgets ofte meget indgående vurdering, medens visse ministerier selv kan bevilge, når de ønsker det.

I denne forbindelse vil jeg gerne spørge, om der nu er andre ministerier, der har specielle kasser eller fonds, de kan disponere over. Jeg spørger ikke, om der er noget at kritisere i den forbindelse, men vi kan jo lige så godt få ryddet op med det samme, og den højtærede statsminister kan måske svare på, om vi nu har andre kasser eller fonds af denne art, der går uden om bevillingsmyndighederne. Har socialministeren ikke bidragsfonden? Den bliver sikkert anvendt på bedste måde; men tager de bevilgende myndigheder stilling til denne, eller er det således, at disse kasser fungerer på samme måde som politikasserne, så lad os hellere få det at vide, så vi kan få den løsning, vi ønsker at opnå igennem